

Cảnh tượng Quảng-châu dưới trận mua bom của quân Nhật

(Tiếp theo trang trước)

Quân Nhật định giờ chém

đèn sau?

Tàu bay đã xé nón bom để lén,

đèn lén... và cõi tảng nát phè hơi

hở. Triệu tiễn sành nhẹ bước

bước ra với một cõi khói hối:

Chúng ta nghe tiếng lán bay di

dồn mà cõi hối cõi hối là vì chúng ta

tiếc nghe, nếu nghe quên thì

cõi hối nghe tiếng trống rộp hối

thò gi!

Một người mìn trước sẽ ở giữa

nhà trường nói:

Phải, nghe tiếng súng nhiều

người cõi hối, song mấy bao

linh dì tiếng ở chiến trận, súng nổ

đạn rơi chung quanh mà họ nghe

tay thuốc điện hối và mới nhau như

thường, có lõi họ nghe nhau nên

quen tai mà không cõi hối gì!

Đường này các thuyền thi số

người đã bão:

Bấy! Bấy! Tiếng lán bay lại

trở lại đây!

Rồi cảnh hiện bao nham lén, đám

người mới thô davo vui hoi, may

lại trào cõi thanh tịnh, như đám

người chết, không nghe sõ tiếng

người thó, chỉ nghe tiếng máy bay

a sịch sịch.

Chúng ta không biết định ở sao

mà chịu chung bão chết, nhưng

chúng ta rất sợ cõi chung một lần

thết. Chúng ta có sống mấy trăm

năm, không dì mấy lần gặp cái

việc lây trời chay chít trên lịch sử

như này này. Chúng ta quyết

không rời cõi này, vì quyết đánh

sai thắng lợi quang vinh của dân

đất Trung hoa, đem mìn mà đán

tranh với quân Nhật.

Thảm họa bạo nàn diễn sau

trận mua bom

Bởi cửa-rong công táo trưởng

Trung son đại họa, ngày 9-10 có mìn

cửa rong đại họa, sau bộ lìn, có

tùi sút một đội + uy vẫn còn

bị thương +, chúng tới 2 số 1 viện

và 1 số mới lập dà cuối người

bệnh.

Chúng tới 80 người, chia đi 2 ngà

tiết đều bay ra xác mìn nghiêm

trong và trầm mặc. Bất đầu vào y

niên số giờ, có vài chục trẻ con

1-7 tuổi đều bị giã từ 70, 80

triết, năm là liệt trên giường bệnh.

Sau khi nghe chúng tới bão hồn

+ thi thảm họa, thi mỗi người đều

nhìn mắt kẽ mía đau xót, mặt

lông không khí bi thảm bao lấp

có ý vị.

Trong đêm, có một người dân bá

trên 40 tuổi nói: Khi quả bom rơi

trưởng, chúng tôi cùng em nhau nấp

đến gần một bờ tường; một tiếng

“võ”, bờ tường đã sụp xuống,

tôi hoảng chạy sụp dưới cái giường,

bí mìn đã cắt nhau chui bên

mặt. Thương hại 3 đứa con tôi vì

nhóp ra không kịp. 1 đứa bị thương

đến chết, còn 1 đứa cũng bị

đau ra nước, nhưng vết nặng quá,

vẫn san sét dì dời....

Khi mìn nổ, có nước mắt nước

mái chảy ròng ròng, sau nước già nó

không ra tiếng, chúng tôi cũng

thông thở ngán giặc là được, an li

rồi cõi: — người bình dân lính

đường không nát qua da sót

máu bệnh....

Quanh trong y viện, chúng tôi

thấy rõ cái cảnh bi thảm trên đời, đồng thời cũng nhận thấy cái chân

thông tin áo khoác hối của phi

Pháp-tây-lý-dô và nhân đạo là thế

nhóe ra với một cõi khói hối:

“Qua y viện dân dụng, trong có 1

đồng già trên 70 tuổi, từ lão già đến

trẻ y viện đã trên 10 ngày mà ông

không được tin người nhà đón, có

lỗi người nhà đã làm dân tang cho

ông rồi. Ông ta nói địa chỉ chở

ông ở, chúng tôi nhận lời sẽ báo

tin cho người nhà ông biết. Trong

lúc nói chuyện, trên cổ mìn ông

bật lè giò vẫn nhỏ giọt.

Trên giường bệnh, có một người

lão là Lưu Cường, thấy chúng

tới lại, làm khom ngồi giật dà

tiếp. Lưu bị thương nơi hòn

tapa (móng), ngón giật trong bộ khố

nhỏ; một người đồng học, lanh tay

đứng lại vào Lưu nằm xuống, nói

không nên động mà bệnh thêm

nhất. Lưu nói:

“Tôi phải chờ chờ chờ chờ chờ

chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ chờ